

De Standaard

REEKS VAN 'T STRAAT (1)

In Liedekerke zijn niet alleen Vlamingen thuis

Gesloten vitrages alom, een café dat nog een staminee is en aanschuiven bij de warme bakker op zondagochtend. Liedekerke is het Vlaanderen van weleer. Net daarom strijken inwijkelingen van buitenlandse afkomst er graag neer.

Stijn Cools

Dinsdag 4 augustus 2020 om 3.25 uur

<p>Liedekerke was tot twintig jaar geleden een vrijwel ingeslapen dorp. Nu is het populair onder mensen van buitenlandse origine die willen stijgen op de sociale ladder. Katrijn Van Giel </p>

Liedekerke was tot twintig jaar geleden een vrijwel ingeslapen dorp. Nu is het populair onder mensen van buitenlandse origine die willen stijgen op de sociale ladder. © Katrijn Van Giel

Voor ieder kind een slaapkamer, een tuin, twee goede scholen in de buurt en op een kwartier reizen van Brussel. Al vier maanden prijzen Eyad Elbalawi en zijn vrouw Reham zich gelukkig dat ze in Liedekerke terechtgekomen zijn. 'Na verschillende discriminerende ervaringen op de huurmarkt hebben we hier toch een betaalbaar koophuis gevonden', zegt de leraar Maatschappelijke Oriëntatie.

Met roots in de Gazastrook maakt de familie hier deel uit van een groeiende bevolkingsgroep. In relatief korte tijd is de Vlaams-Brabantse gemeente een zogenoemde 'aankomstwijk' geworden, een plaats voor mensen van buitenlandse origine die willen stijgen op de sociale ladder. Van 11,7 procent in 2009 naar 24,4 procent tien jaar later, meer dan een verdubbeling. Niet zozeer echte nieuwkomers nestelen zich hier, maar wel migranten die al enkele verhuizingen achter de rug hebben. In de stad aarden ze niet, hun toekomst ligt in het Pajottenland. Ergens tussen de zeventiende-eeuwse toren van de Sint-Niklaaskerk en het Liedekerkebos.

'Dit is een goede omgeving om mijn kinderen te laten opgroeien', zegt Eyad, die in de bibliotheek plaatsgenomen heeft. 'Als ik met hen in Anderlecht ben, dan merken ze op hoe druk het daar is. Brussel is geen optie. Bovendien ben ik blij dat ze Nederlandstalig onderwijs kunnen volgen.'

'Na verschillende discriminerende ervaringen op de huurmarkt hebben we hier toch een betaalbaar koophuis gevonden'

Eyad Elbalawi
Inwoner Liedekerke

De 37-jarige hoogopgeleide nieuwe Liedekerkenaar is niet de enige die zo redeneert. Dat ziet Elise Schillebeeckx (KU Leuven) in haar onderzoek naar aankomstwijken. Grootsteden zijn lang niet altijd de eindbestemming. 'Een verhuizing naar een gemeente is vaak een volgende stap voor gezinnen. Ze zijn na verloop van tijd op zoek naar een omgeving met meer rust en meer groen.'

Dan komt Liedekerke al snel in het vizier: tot twintig jaar geleden een vrijwel ingeslapen dorp, maar woningen blijven er betaalbaar. Schillebeeckx: 'En er zijn Nederlandstalige scholen. Die staan veel beter aangeschreven dan het Franstalig onderwijs. Dat is belangrijk. Het blijkt toch dat nieuwkomers hier vooral een betere toekomst voor hun kinderen willen.'

De taal spreken

De Stationsstraat is een plaats waar heden en verleden samenkomen: terwijl links en rechts de meest exotische namen op de bel staan, hangen er op enkele lantaarnpalen en elektriciteitskasten stickers met militante Vlaamse boodschappen. Het grote bord vooraan in de straat met daarop 'Liedekerke. Waar Vlamingen thuis zijn' is al enkele jaren verdwenen.

<p>Heden en verleden ontmoeten elkaar in Liedekerke. kvg</p>

Heden en verleden ontmoeten elkaar in Liedekerke. © kvg

Terwijl Muriel Wery (49) het schapenhaar met de stofzuiger uit haar auto verwijderd, somt ze de redenen op waarom ze naar Liedekerke verhuisd is: het is er betaalbaar, er zijn goede verbindingen met Brussel en Gent en er vindt al eens een culturele activiteit plaats. Dat doet ze in haast vlekkeloos Nederlands. ‘Om je ergens goed te voelen, moet je ook de taal spreken, vind ik.’

Het zal schepen van Integratie Hans Eylenbosch (SP.A) als muziek in de oren klinken. Hij maakt zich sterk het Vlaamse karakter van de gemeente te behouden, ondanks de toenemende stedelijke instroom. ‘Er zijn veel mensen die interesse tonen in die Nederlandse taal. We proberen daarin een groot aanbod te creëren. Er is een praatgroep die wekelijks samenkomt, er is huiswerkbegeleiding, er zijn onthaal-gesprekken, om maar enkele initiatieven op te noemen.’

De familie Elbalawi maakt gretig gebruik van die mogelijkheden. Al merkt Eyad op dat kinderen op de speelplaats soms onderling Frans spreken. Eylenbosch: ‘Ideaal is dat niet. Men kan kinderen niet verbieden hun taal te spreken. Maar we willen natuurlijk wel het gebruik van het Nederlands stimuleren.’

‘En er zijn Nederlandstalige scholen. Die staan veel beter aangeschreven dan het Franstalig onderwijs. Dat is belangrijk’

Elise Schillebeeckx
Onderzoekster KU Leuven

Niet alle nieuwe inwoners vinden gemakkelijk aansluiting bij het Liedekerkse lokale leven, stelt Schillebeeckx vast in haar onderzoek. ‘Brussel blijft wel een beetje de habitat, de plaats waar de sociale contacten zich afspelen. Dat kan je jammer vinden omdat er dan minder mogelijkheden zijn om te integreren.’

Identiteit evolueert

In staminee Pajot staat de eerste Duvel 's middags al op tafel terwijl een schlager op de achtergrond klinkt. Geen Frans, Engels of Arabisch te horen, wel het lokale dialect. Het gemeentebestuur is er zich van bewust dat er nog twee gescheiden werelden zijn, met de taal als barrière. Al zijn er ook plaatsen waar die werelden elkaar ontmoeten. Met name in de scholen: zij waren als eerste getuige van de demografische evolutie en slagen er ondertussen wel in om dit natuurlijk te laten vloeien, valt te horen.

Het Liedekerke van weleer is niet meer. Maar Eylenbosch denkt niet dat zijn gemeente zich tot een buitenwijk van Brussel ontwikkelt. ‘Alles evolueert. Ook onze identiteit. Maar Liedekerke zal Liedekerke blijven.’

In tegenstelling tot buurgemeentes Ninove of Denderleeuw krijgt Vlaams Belang er maar moeilijk vaste voet aan de grond. Dat heeft zijn politieke redenen weet Eylenbosch – het gebrek aan een charismatisch voorman, een sterke N-VA – maar kan ook toe te schrijven zijn aan de integratieambtenaar, die al in 2008 werd aangesteld, vroeger dan in veel omliggende gemeentes. In de toekomst zal er nog meer ingezet worden op een ‘harmonieuze samenleving’.

Volgens Schillebeeckx van de KU Leuven mag de gemeente daar gerust wat meer steun voor krijgen van de federale en Vlaamse overheid. En bij uitbreiding alle andere gemeentes die niet meteen bekendstaan om hun grootstedelijke problematiek maar de afgelopen jaren wel een snelgroeiende diversiteit hebben moeten incalculeren. Ze denkt onder meer aan de Antwerpse rand. ‘Omdat die mensen vaak al iets langer in het land zijn, komt het gemeentebestuur minder of niet in aanmerking voor financiële steun voor bijvoorbeeld taallessen of begeleiding op de arbeidsmarkt, terwijl dat wel belangrijk blijft.’

Nog geen seconde heeft Wery spijt gehad van haar verhuizing naar Liedekerke zestien jaar geleden. Ze schiet goed op met de burens, haar kinderen zijn tweetalig en hebben hun diploma's gehaald. ‘Het is hier goed wonen.’ En de familie Elbalawi, gaan ze hier voorgoed blijven? Eyad moet er even over nadenken. ‘Het is nu goed zo, maar we weten natuurlijk niet wat de toekomst brengt.’

In **Van 't straat** brengt De Standaard kleine verhalen over grote veranderingen die zich voltrekken in straten waar verleden, heden en toekomst op elkaar botsen.

Verschenen op dinsdag 4 augustus 2020

STIJN COOLS

Stijn Cools is redacteur binnenland bij De Standaard.

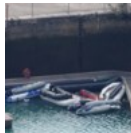
Meer artikels van Stijn Cools ›
(<https://www.standaard.be/auteur/stijn-cools>)

LEES MEER

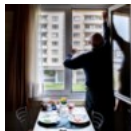
20/08/2020 | Lichaam van jonge drenkeling gevonden

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200819_97587293)

10/08/2020 | Britse ex-marinier moet migrantenbootjes stoppen

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200809_97616313)

07/08/2020 | Idealen vergaan niet, ze krijgen een nieuwe gevel

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200806_97469061)

06/08/2020 | Negentien cafés minder, maar Heist-Goor geeft niet op

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200805_97539076)

05/08/2020 | Als de pintjes en spaghetti wijken voor hummus en rode biet

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200804_97721492)

www.standaard.be/extra/static/